

trom, ne drugačije, nego što i sam Aristotel u knjizi *O disanju*, u 8. poglavlju prirodnu toplinu zove πῦρ, *vatrom*; govoreći o hranjenju: »vatrom se sve dovršava«; a »<nemoguće je da> ona <bude> bez tjelesne vatre«. Zar je čudno da je Platon, [347] slijedeći Timeja u *Timeju*, svjetlo nazvao vatrom? A gašenje, koje nastaje od hladnog i vlažnog, toj trećoj vatri ne pripada, premda je svjetlo po naravi toplo. 5

Što, dakle, čini ta tako mukotrpana pokuda? Platon se riječju ἀποτέμνεται, *odvaja se, odsijeca se*, poslužio bez sumnje kao metaforom, jer nije stvorena prava riječ; metafora je i sljedeća analogija: κατασβέννυται, *gasi se*, kojom je svjetlo nazvao vatrom. Gasi se također i ta vatra sa svojim kontrarnim, a njoj kontrarno je mrak od kojeg biva prigušena, ali ne odlazi; jer nije συμφύεσ πλησίον ἀέρι²⁸, *srodna susjednom zraku, kao onome koji nema vatre, ἅτε πῦρ οὐκ ἔχοντι* – vatre, tj. svjetla. Slično, naime, izlazi k sličnom. To je izvedeno iz počela kad je poučavao da se oči sastoje iz vatre. »Tako je pak prema njegovim počelima u skladu s razumom«, kako je sam u 6. knjizi *Mudrosti*²⁹ o nekim <stvarima> rekao. Smiješna je, dakle, ta Aristotelova primjedba, kako s obzirom na metaforu, tako i s obzirom na samu stvar. 10 15 20

U knjizi *O disanju*, u 5. poglavlju stoji drugo pobijanje: »Ono pak istiskivanje koje je opisano u *Timeju*, o ostalim životinjama nije ništa odredilo: na koji način one čuvaju toplinu, da li iz istog ili nekog drugog razloga.«

²⁸ Usp. PLATO, Ti. 45.d.5 – 6: συμφύεσ οὐκέτι τῷ πλησίον ἀέρι γιγνώμενον.

²⁹ Usp. ARIST. Metaph. 1881a37.